

କଣ୍ଠାସ୍ତ

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ରଥ ମହାପାତ୍ର

ସବୁ ସକାଳ କଣ ଖରା ନେଇ ଆସେ !
କୁହୁଡିଆ କାକରିଆ ଗୁମଗୁମ ଅନ୍ଧାରିଆ
ପାଗ ଦେଖୁ ଦେଲେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ
ତୁମେ ସଂଶୟରେ ମୁଁହ ଧୋଇ
ଅଭିମାନରେ ପୋଛି ଦିଅ ସବୁ ମିଠାପଣ
ସୁଖ ମାନଙ୍କୁ ମନେଇ ଥାପୁଡ଼େଇ
ଅଟକେଇ ରଖୁଥିଲି ତୁମ ପାଇଁ
ତୁମର ବଛାବଛି ଯାଅ ପରଖ ଭିତରେ
ଖସି ପଳାନ୍ତି ସୁଖ ସବୁ ମୌକା ଦେଖୁ ଦେଖୁ ।
ଦିନୁ ଦିନ ସମସ୍ୟା ସବୁ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦି ହେଇ
ବକ୍ତରେଖାରେ ମୁଁହାଉଛନ୍ତି ସ୍କୋର ରୁମକୁ
ସେସବୁକୁ ସଳଖ ପଟରୀକୁ ଆଣୁ ଆଣୁ
ମୁଁ ଝଟି କୁଡ଼େଇ ହେଇ ସାରିଲେଣି
ଦୁଃଖମାନଙ୍କୁ ଛାଣି ତଳେଇ
ଅଲଗା କରୁ କରୁ
ସଞ୍ଜ ହେଇ ଆସିଲେଣି
ଏବେ ତୁମେ କୁହ ପ୍ରିୟତମ
ବଉଳ ପେଛି ପେଛି ହେଇ ଫଗୁଣରେ
ମହ ମହ ବାସିବି ମୁଁ ତୁମ ବଗିଚାରେ
ଏ ନାଟ ଅପେରା ତ
ମୋ ଦିହାତି ହବ ନାହିଁ ଆଉ ।

ତୁମେ ଅଭିଯୋଗ କର
ସ୍ୱପ୍ନର ପାହାଡ଼ଟା ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୃଗାଳ ସାଜିଛି
ଅତିହ୍ନା ବ୍ୟାଧିର ହୁକେ ହୁ କରୁଛି
କି ମିଳିବ କୁହ ସେ ଚିହ୍ନା ଅତିହ୍ନା ସ୍ୱରରୁ
ହାଥ ଧରି ଆସ ମୋ ସାଥରେ
ପ୍ରଭାତ ଫେରି କରି ଆସିବା
ଦେଖୁବ, କେତେ ଅଧୁଆ ମୁହିଁ ସ୍ୱପ୍ନମାନେ
ଅଳସ ଭାଙ୍ଗି ଭାଙ୍ଗି ଚାଲିଥିବେ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ,
ଖରାକୁ ହାତେଇବାକୁ ଚାଲାଇ ଢଙ୍ଗରେ
ତାଙ୍କ ମନ ରଂଗ ଆମ ମନ ରଂଗ ଭିନ୍ନ ହେଲେ
ଆମର ଯାଏ ଆସେ କେତେ
ତୁମ ମୋ ମନ ରଂଗ ଖାଲି
କଣ୍ଠାସ୍ତ ନ ହେଲେ ହେଲା
ବାକି ମେଳ ଅମେଳ ଯାଅ ପରତାଳ
ପ୍ରେମରେ ତ ଅଣଦେଖା କୁଣିଆଁ ।

ବିଜୟା ଗାଡ଼େନ, ଜାମସେଦପୁର